

Nat i ghettoen

Endnu en dag
er sunket i tidens bundløse dyb
hvor alle minder blegner hvidt og dør
endnu en dag
hvor et menneske er blevet slået ned
af andre mennesker
af sine egne brødre

I tasmørket drømmer han
at en blid hånd lindrende
skærmer hans øjne for det hvide lys
og slukker dagens angst og krænkelser
som de trætte øjne måtte se
da de endnu var vågne

Aftenens dunkelhed er velgørende
når mørket sænker sig over ghettoen
indhyller byens gader i sit sorte tæppe
og trænger ind i de skjulteste kroge
- dulmer

En bil står alene tilbage
fra en verden som længst er forgangen
stråler med sine grelle kegleøjne
i nattens tætte mur af blæksort mørke

Blændende flammer de brændende tunger
gennem den blide nat
der lægger sig varsomt om sjælen
for at læge dagens bitre sår

Menneskeskygger trækker gennem gaden
som et sort bånd med vævede guldtråde

Anonym